

“Du sollst nicht erlüsten” - לא תחמֹד

- die praktische Auswirkungen

von Rabbiner Arie Folger und der Schomre Thora

Quelle 1: die Verse	
<p>Schemot 20:13 <i>Du sollst nicht erlüsten das Haus deines Nächsten; du sollst nicht erlüsten die Frau deines Nächsten, seinen Knecht, seine Magd, seinen Ochsen, seinen Esel, noch irgend was deinem Nächsten gehört.</i></p>	<p>שמות כ:יג לא תחמֹד בֵּית רֵעֶךָ {ס} לֹא תחמֹד אִשְׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמָּתוֹ וְשׁוֹרָו וְחֲמֹרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ:</p>
<p>Dewarim 5:17 <i>Und du sollst nicht erlüsten die Frau deines Nächsten, und sollst nicht erlüsten das Haus deines Nächsten, sein Feld, sein Knecht, seine Magd, seinen Ochsen, seinen Esel, noch irgend, was deinem Nächsten gehört.</i></p>	<p>דברים ה:יז וְלֹא תחמֹד אִשְׁת רֵעֶךָ {ס} וְלֹא תתאַוָּה בֵּית רֵעֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ וְאִמָּתוֹ שׁוֹרָו וְחֲמֹרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ:</p>

Quelle 2: das Buch der Mizwot Maimonides – Verbot #265

המצוה הרס"ה היא שהזהירנו מהשים מחשבתנו לעשות תחבולה כדי לקנות מה שיש לזולתנו מאחינו וזה הוא אמרו (יתרו) לא תחמוד בית רעך וכו'. ולשון מכילתא לא תחמוד יכול אפילו חומד בדבר תלמוד לומר לא תחמוד כסף וזהב עליהם ולקחת לך מה להלך עד שיעשה מעשה אף כאן נמי עד שיעשה מעשה. הנה התבאר לך כי זה הלאו יזהיר מהערים עד שנקח לעצמנו הדבר שהיינו חומדים אותו מממון אחינו ואפילו לקנותו ולתת בו דמים רבים הנה זה כלו מי שיעשהו עובר על לא תחמוד

Quelle 2: das Buch der Mizwot Maimonides – Verbot #266

המצוה הרס"ו היא שהזהירנו מהשים מחשבתנו לחמוד מה שיש לאחינו ולהתאוות בו שזה יהיה מביא לעשות תחבולה לקנותו וזהו לשון האזהרה שבאה בזה הענין אמר (ואתחנן) לא תתאוה בית רעך. ואין השני לאוין אלו בענין אחד אבל הלאו הראשון והוא לא תחמוד מזהיר שלא לקנות מה שיש לזולתנו והלאו השני מזהיר אפילו להתאוות בלבנו לבד.

ולשון מכילתא (דרשב"י) לא תחמוד בית רעך ולהלך הוא אומר לא תתאוה בית רעך לחייב על התאוה בפני עצמה ועל החמוד בפני עצמו. ושם אמרו מנין שאם התאוה אדם סופו לחמוד תלמוד לומר לא תתאוה ולא תחמוד מנין שאם חמד אדם סופו לגזול תלמוד לומר וחמודו שדות וגזלו [מיכה ב].

ובאור זה שאם ראה דבר יפה אצל אחיו אם גברה מחשבתו עליו והתאוה בו עבר על אמרו ית' לא תתאוה. ואם התחזק בו אהבת הדבר ההוא עד שישתדל להגיעו אצלו ולא יסור מחלות פניו ולהכביד עליו שימכרהו או יחליף אותו אליו במה שהוא יותר טוב ממנו ויותר שוה, ואם הגיע אל בקשתו הנה כבר עבר על לא תחמוד גם כן, אחר שקנה הדבר שיהיה לחבירו ולא היה רצונו למכרו אבל הכביד עליו והערים עד שלקחו. ויהיה שלו כבר עבר שני לאוין לא תתאוה ולא תחמוד כמו שביארנו. ואם נמנע האיש ההוא מלמכור אותו או להחליפו לאהבתו בדבר ההוא הנה הוא יקחהו באונס והכרח לחזק אהבת הדבר ההוא בנפשו ויהיה אז כבר עבר על לא תגזול גם כן.

והבין זה הענין בספור אחאב ונבות (מ"א כא). הנה התבאר לך ההפרש שבין אמרו לא תתאוה ובין אמרו לא תחמוד:

Quelle 3: Buch der Erziehung - Mizwá #416

ספר החינוך מצוה תטז - שלא להתאוות מה שביד אחינו בני ישראל

שנמנענו לקבוע מחשבותינו להתאוות מה שביד אחד מאחינו בני ישראל, לפי שקביעות המחשבה בתאוה על אותו דבר יהיה סיבה לעשות תחבולה לקחת אותו ממנו ואף על פי שאין רצונו למוכרו, או על ידי מקח או חליפין, או בחזקה אם לא נוכל בענין אחר, ועל זה נאמר [דברים ה', י"ח], ולא תתאוה בית רעך וגו'. וכתב הרמב"ם ז"ל [בספר המצוות], שאין שני הלאוין, שהן לא תחמוד ושמע יתרו [שמות כ', י"ד] ולא תתאוה שבסדר זה לאוין כפולין בענין אחד, אבל הם שני ענינים. שלא דלא תחמוד ימנענו מלקחת בשום צד בין בדמים בין שלא בדמים מה שקנה זולתנו, אם איננו חפץ למכור אותו דבר, ולא זה דלא תתאוה ימנענו אפילו התאוה בו בתוך לבנו, כי עם התאוה יבוא להתחנן לו ולהכביד עליו למוכרו או להחליפו לו בכלי אחר על כל פנים. ואף על פי שהאחד מאלו הלאוין מושך את חברו, שנים יחשבו מכל מקום, והרי אתה רואה החילוק שביניהם.

...

ונוהגת בכל מקום ובכל זמן, בזכרים ונקבות. גם כל בני העולם מחוייבין בה, לפי שהיא ענף למצות גזל שהיא אחת מן השבע מצוות שנצטוו עליהם כל בני העולם. ואל תטעה בני בזה החשבון של שבע מצוות בני נח הידוע והמוזכר בתלמוד [סנהדרין נ"ז ע"ב], כי באמת שאותן שבע הן כעין כללות, אבל יש בהן פרטים הרבה. ...

Quelle 4: Kommentar des Sefer Me'irat 'Énajim (Sema') zu Schulchan 'Aruch Choschèn Mischpat 359

גם באשת חברו שייך זה, שיגרום שיגרשנה בעלה והוא ישאנה.